

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 17 d'agost de 2016

26. La Misericòrdia instrument de comunió (cf. Mt 14,13-21)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui volem reflexionar sobre el miracle de la multiplicació dels pans. A l'inici de la narració que fa Mateu (cf. 14,13-21), Jesús acaba de rebre la notícia de la mort de Joan Baptista, i amb una barca travessa el llac a la recerca d'«un lloc despoblat» (v. 13). La gent el troba i el precedeix a peu, de manera que «quan desembarcà, veié una gran gentada, se'n compadí i va curar els seus malalts» (v. 14). Així era Jesús: sempre compassiu, sempre pensant en els altres. Impressiona la determinació de la gent, que tem ser deixada sola, com abandonada. Mort Joan Baptista, profeta carismàtic, s'encomana a Jesús, del qual Joan mateix havia dit: «El qui ve després de mi és més fort que jo» (Mt 3,11). Així la multitud el segueix pertot arreu, per escoltar-lo i per a portar-li els malalts. I veient això Jesús es commou. Jesús no és fred, no té un cor fred. Jesús és capaç de commoure's. Per una part, ell se sent lligat a aquesta gentada i no vol que se'n vagi; per una altra, necessita moments de soledat, de pregària, amb el Pare. Moltes vegades passa la nit pregant amb el seu Pare.

Aquell dia, doncs, el Mestre es va dedicar a la gent. La seva compassió no és un sentiment vague; mostra en canvi tota la força de la seva voluntat de ser a prop nostre i de salvar-nos. Jesús ens estima molt i vol estar amb nosaltres.

A mesura que arriba la tarda, Jesús es preocupa de donar de menjar a totes aquelles persones, cansades i afamades, i té cura de tots els qui el segueixen. I vol fer partícips d'això els seus deixebles. Efectivament els diu: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (v. 16). I els va demostrar que els pocs pans i peixos que tenien, amb la força de la fe i de la pregària, podien ser compartits per tota aquella gent. Jesús compleix un miracle, però és el miracle de la fe, de la pregària, suscitat per la compassió i l'amor. Així Jesús «Partí els pans, els donà als seus deixebles, i ells els donaren a la gent» (v. 19). El Senyor resol les necessitats dels homes, però vol que cadascun de nosaltres sigui partícip concretament de la seva compassió.

Ara aturem-nos en el gest de benedicció de Jesús: Ell «prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans i els donà als seus deixebles» (cf. v. 19). Com es pot observar, són els mateixos signes que Jesús va fer al Darrer Sopar; i són també els mateixos que cada prevere fa quan celebra la santa Eucaristia. La comunitat cristiana neix i reneix contínuament d'aquesta comunió eucarística.

Per això, viure la comunió amb Crist és una cosa diferent de restar passius i aliens a la vida quotidiana; contràriament, ens introdueix cada vegada més en la relació amb els homes i dones del nostre temps, per a oferir-los el senyal concret de la misericòrdia i de l'atenció de Crist. Mentre ens nodreix de Crist, l'Eucaristia que celebrem ens transforma de mica en mica també a nosaltres en cos de Crist i nodriment espiritual per als germans. Jesús vol arribar a tots, per a portar a tots l'amor de Déu. Per això converteix cada creient en servidor de la misericòrdia. Jesús ha vist la gran gentada, n'ha sentit cada compassió i ha multiplicat els pans; així ho fa amb l'Eucaristia. I nosaltres, creients, que

rebem aquest pa eucarístic, estem empesos per Jesús a portar aquest servei als altres, amb la seva mateixa compassió. Aquest és el camí.

La narració de la multiplicació dels pans i dels peixos es conclou amb la constatació que tots han quedat saciats i amb la recollida dels bocins que han sobrat (cf. v. 20). Quan Jesús amb la seva compassió i el seu amor ens dóna una gràcia, ens perdona els pecats, ens abraça, ens estima, no fa les coses a mitges, sinó completament. Com ha passat aquí: tots han quedat saciats. Jesús omple el nostre cor i la nostra vida del seu amor, del seu perdó, de la seva compassió. Jesús, per tant, ha permès als seus deixebles seguir la seva ordre. D'aquesta manera ells coneixen la via que s'ha de recórrer: donar menjar al poble i tenir-lo unit; és a dir, estar al servei de la vida i de la comunió. Invoquem el Senyor perquè faci sempre a la seva Església capaç d'aquest sant servei, i perquè cada un de nosaltres pugui ser instrument de comunió dins la família pròpia, en el treball, a la parròquia i en els grups de pertinença, un senyal visible de la misericòrdia de Déu que no vol deixar ningú en soledat o amb necessitat, perquè davalli la comunió i la pau entre els homes i la comunió dels homes amb Déu, perquè aquesta comunió és la vida per a tots.